

DRAGOSTE EXPIRATĂ

LARISA BĂLAN

Se simt mirosuri de sulf în aer...
Un aer expirat de mulți plămâni,
De multe suflete ce l-au păstrat
În adâncul sentimentelor lor...

Este o realitate incertă...
Nu m-am hotărât dacă vreau s-o visez,
Dar nici nu vreau să o trăiesc...
Este prea plină de cioburi, spărturi și rămășițe,
De trăiri uzate și amintiri păstrate
Prin buzunarele găurite ale blugilor rupti...

E o trăire modernă pentru spirite vechi...
...Mă ard mai tare plămânii
Inundați de fumuri gălbui...
Înalt capul și-l înclin un ceas
Și buzele se lipesc de un gât uscat,
Uscat de doruri, de vânturile chemării,
De ochi nevăzuți, de inimi divizate în așa puține stări...

Sufletul emană un abur lipicios
Și bătaile inimii cresc alert,
Ne ținem legați în jurăminte nespuse
Până la următorul apus,
Când lacrima cade străină
Pe pielea neatinsă de iubire,
Udă vrejul sărutului firav
Al plecărilor pe care doar gările le-au cunoscut...

Mi-e dor și, totuși, nu...
Când ești aici (așa departe),
De nu vom muri până la noapte
Să nu mai spui că mă iubești!

Picturi abstracte se văd pe fereastră
Și-mi dau seama ce mult a trecut
Aud al minții glas sfânt, mut
Ce-mi țipă să nu mai trăiesc în trecut...

Doi ochi apar grăbiți pe geam
Și-mi spun că sufletul a mai durut,
Dar mă întreb cu zâmbetul gol:
Ce suflet, dacă nici măcar nu l-am avut?!